

δίων· ἦτο ὀλόγυμνον, καὶ τὸ ὕδωρ ἔρρεεν ἐκ τῆς μακρᾶς καὶ ξανθῆς κόμης του. Ἐτρεμεν ἐκ τοῦ ψύχους, καὶ βεβαίως θὰ ἀπέθνησκεν ἐὰν δὲν εἰσῆρχετο ἐντὸς τῆς καλύβης.

«Μικρέ μου!» τοῦ λέγει ὁ γηραιὸς ποιητής, καὶ ἔλαβεν αὐτὸν ἐκ τῆς χειρός. Ἐλα μέσκα εἰς τὴν καλύβην μου διὰ νὰ ζεσταθῇς. Ὀλίγον οἶνον καὶ ἐν μῆλον δύναμαι νὰ σοῦ δώσω, ἐπειδὴ φαίνεσαι λαμπρὸς νεανίας.

Ἦτο τῷ ὄντι. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔλαμπον ὡς δύο ἀστέρες· καίτοι δὲ τὸ ὕδωρ ἔρρεεν εἰσέτι ἐκ τῆς ξανθῆς του κόμης οὐχ' ἦττον ἐφαινετο χαριέστατος. Ἐφαινετο ὡς μικρὸς ἄγγελος, ἀλλ' ἦτο ὡχρὸς ἐκ τοῦ ψύχους, καὶ ἔτρεμε ὅλος. Ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα ἐν ἐξαίρετον τόξον, ὅπερ ἐκ τῆς βροχῆς εἶχε φθκῆ, ὅλα δὲ τὰ ὠραῖα χρώματα τῶν βελῶν εἶχον ἀλλοιωθῆ ἐκ τῆς ὑγρότητος τοῦ καιροῦ.

Ὁ γηραιὸς ποιητής ἐκάθησεν ἐκ νέου εἰς τὴν πυράν του, ἔλαβεν τὸ μικρὸν παιδίον ἐπὶ τῶν γονάτων του, ἀπέμαξε τὸ ὕδωρ ἐκ τῆς κόμης του, ἐθέρμανεν ὁ ἴδιος τὰς χεῖράς του ἐντὸς τῶν ἰδικῶν του, καὶ ἔβραζε δι' αὐτὸ γλυκύτατον οἶνον. Τὸ παιδίον ἐπανῆλθεν εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ κατὰστασιν, ἐρυθράνθησαν αἱ παρειαί του, ἐπῆδυσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, καὶ ἤρχισε νὰ χορεύῃ περίξ τοῦ ποιητοῦ.

«Εἶσαι πολὺ εὐθυμον παιδίον!» εἶπεν ὁ γέρων. «Πῶς ὀνομάζεσαι λοιπὸν;

«Ὀνομάζομαι Ἐρως! ἀπεκρίθη τὸ παιδίον,» δὲν μὲ γνωρίζεις; Ἐκεῖ κεῖται τὸ τόξον μου· δι' αὐτοῦ ἐννοῶ νὰ πληγόνω! Ἰδοῦ, ἡ θύελλα ἐκόπασεν, ὁ καιρὸς ἔξω μετεβλήθη, καὶ ἡ σελήνη ἤρχισε νὰ ἀποφαίνεται!»

«Ἀλλὰ τὸ τόξον σου ἐχάλασεν! τῷ λέγει ὁ ποιητής.

«Αὐτὸ θὰ εἶναι δυσάρεστον! εἶπε τὸ μικρὸν, παιδίον καὶ τὸ ἀνέλαβεν ἵνα τὸ ἐξετάσῃ. «ὦ! εἶναι ἤδη στεγνὸν καὶ δὲν ἐβλάβη καθ' ὀληκλήριον, ἡ δὲ χορδὴ εἶναι ἀρκετὰ τεταμένη! Τώρα ἐπιθυμῶ νὰ τὸ δοκιμάσω!» Καὶ ἐν τῷ ἅμα ἔθεσεν ἐπάνω ἐν βελος, ἐσκόπευσεν, καὶ ἐπλήγωσε τὸν καλοκάγαθον ποιητὴν ἐπὶ τῆς καρδίας. «Βλέπεις λοιπὸν ὅτι τὸ τόξον μου δὲν ἦτο χαλασμένον!» τοῦ λέγει καγχάζων, καὶ πάραυτα ἐσπευσεν εἰς τὸν δρόμον του. Τὸ κακὸ τροπὸν παιδίον! Ἐπλήγωσε τὸν δυστυχῆ ποιητὴν, ὅστις περιέθαλψεν αὐτὸ τόσον φιλικῶς καὶ τόσον ἀγαθῶς εἰς τὴν θερμὴν κατοικίαν του, καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτὸ τόσον καλὸν οἶνον καὶ ἐκ τῶν καλλιτέρων μῆλων του.

Ὁ εὐεργετικὸς ποιητής ἔκειτο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ ἐκλαίεν· ἦτο πλέον εἰς τὴν καρδίαν πληγωμένος. «Χοῦμ!» ἔλεγεν, τί εἶδους κακὸ τροπὸν παιδίον εἶναι αὐτὸς ὁ Ἐρως. Εἰς ὅλα τὰ ἀθῶα παιδιὰ θὰ τὸ διηγῆθῃ ἵνα προφυλαχθῶσι, καὶ οὐδέποτε νὰ παίζωσι μετ' αὐτοῦ, ἐπειδὴ πάντοτε ἐπιφέρει δυστυχίαν.»

Ὅλα τὰ ἀγαθὰ παιδιὰ εἰς ἄτινα οὗτος τὸ διηγῆθη, ἔλαβον μεγάλην φροντίδα διὰ τὸν κακὸν Ἐρωτα. Ἀλλ'

ἐδελέαζε ταῦτα, ἐπειδὴ εἶναι ἀστείος καὶ πονηρός. Ἐξέρχονται οἱ σπουδασταὶ ἐκ τῶν παρὰδόσεων, οὗτος πηγαίνει πλησίον των, φέρων μαῦρον ἔνδυμα, καὶ βιβλίον ὑπὸ μάλης. Δὲν τὸν ἀναγνωρίζουσι, καὶ συνάθροίζονται περίξ αὐτοῦ, ἐπειδὴ νομίζουσι τοῦτον ἐπίσης σπουδαστήν, ἀλλὰ πάραυτα τὸ βέλος διατρύχῃ τὸ στήθος αὐτῶν. Ἐὰν αἱ νεανίδες πηγαίνωσιν ἵνα ἀκούσωσι τὸν ἱεροκῆρυκα ἢ ἐὰν ἴστανται εἰς τὴν ἐκκλησίαν, πάντοτε οὗτος τὰς παρακολουθεῖ. Εἶναι πάντοτε πλησίον τῶν ἀνθρώπων. Καθεται εἰς τὸ πολύφωτον τοῦ θεάτρου, καὶ καίει φλογερῶς, οὕτως ὥστε οἱ ἄνθρωποι πιστεύουσιν ὅτι ὁ λαμπτήρ ἀποδίδει τοιαύτην ζωηρότητα, ἀλλὰ βραδύτερον ἐννοοῦσιν ὅτι τοῦτο προέρχεται ἐξ ἄλλης αἰτίας. Τρέχει εἰς τὰ βασιλικὰ ἀνδρῶνα καὶ περὶ τὰς ἐπάλξεις, καὶ κάποτε ἐτόξευσε τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου εἰς τὸ μέσον τῆς καρδίας, ἀγαπητὴ ἀναγνώστα ἢ ἀναγνώστριά.

Ἐρώτησον μόνον, ἐπειδὴ βεβαίως θ' ἀκούσῃς τί λέγουσι περὶ αὐτοῦ. Τῷ ὄντι εἶναι κακόπαιδον αὐτὸς ὁ Ἐρως, μετὰ τοῦ ὁποίου δὲν πρέπει νὰ ἔχῃς दोσοληψίας. Συλλογίσου, ὅτι ἐτόξευσεν ἐν βέλος καὶ κατὰ τῆς γηραιᾶς μάμης σου· βεβαίως παρῆλθεν ἐκτοτε πολὺς καιρὸς, ἀλλὰ μὴ λησμονῆς τοῦτο οὐδέποτε. Χοῦμ! ὀλέθριος ὁ Ἐρως! Λοιπὸν τώρα τὸν γνωρίζεις! Παρατήρησον, τί εἶδους κακὸ τροπὸν παιδίον εἶναι!

Ἐν Λειψίᾳ (ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ)

N. I. Δ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Φλάρος ἱεροκῆρυξ πανηγυρίζων τὸν Ἅγιον Φραγκίσκον, ἅφ' οὗ κατεζάλισε διὰ φλυαριῶν τὸ ἀκροατήριόν του, ἐπιστραφεὶς ἡρώτα ἐν κατανύξει: Ποῦ νὰ θέσωμεν τὸν Ἅγιον τοῦτον τὸν ὑπέρτερον τῶν ἀγγέλων, τῶν ἀρχαγγέλων, τῶν ἀρετῶν. Θέσατέ τον εἰς τὴν θέσιν μου, εἶπεν ἀκροατῆς καὶ ἐγερθεὶς ἀνεχώρησε.

* *

Ἵππρχέ τις κυρτὸς, κοινῶς καμπούρης, ὅστις πρῶτος πάντων ἀστειεύετο καὶ ἐγέλα τοὺς ὁμοίους του. Ἡμέραν τινὰ ἀγνωστὸς τις ἀντὶ ἄλλου ἐκλαβὼν αὐτόν, πλησιάζει καθ' ὁδὸν καὶ θέλων νὰ τῷ ὁμιλήσῃ τὸν καλεῖ μὲ ἄλλο ὄνομα.—Φίλε μου, τῷ ἀποκρίνεται ἐκεῖνος, δὲν εἰμαι ἐγὼ ὁ καμπούρης τὸν ὅποιον ζητεῖς.

* *

Δύο τῆς Ρώμης ὑπατοὶ, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων ἐκάθητο ὁ Καλιγούλας, βλέποντες αὐτὸν εἰς γέλωτα ρηγνυόμενον τὸν

ἠρώτησαν τὴν αἰτίαν. Γελῶ, ἀπεκρίθη τὸ τέρας αὐτό, συλλογιζόμενος ὅτι εἰς μίαν στιγμὴν δύναμαι νὰ σῶς κρεμάσω μακροὺς πλατεῖς καὶ τοὺς δύο.

* *

Ἀπερχομένου διὰ τινος χωρίου Φριδερίκου τοῦ βασιλέως τῆς Σουηδίας, ὁ ἐγγώριος ἐφημέριος ἠθέλησε νὰ τὸν ὑποδεχθῇ διὰ συγχαρητηρίου προσηφονήσεως· ἀλλὰ φοβούμενος, μήπως κατακορεσμένος ὢν ἐπαίνων καὶ θωπειῶν, ὁ μονάρχης ἤθελε δώσει πολλὴν προσοχὴν εἰς τοὺς ἰδικαίους του λόγους, ἀπεφάσισε νὰ ὑποδεχθῇ τὸν βασιλέα ψάλλον πρὸς αὐτὸν ἐκκλησιαστικοὺς τινὰς στίχους. Ἐκπληχθεὶς ὁ βασιλεὺς ἠκροάσθη μετὰ προσοχῆς, εὐρὼν δὲ τοὺς στίχους καλοῦς, εἶπεν εἰς τὸν ἱερέα *Bis!* (ἐκ δευτέρου). Ὁ καλὸς ἐφημέριος δὲν ἐχρειάσθη πολλὰς παρακλήσεις ὥπως ἐπαναλάβῃ τὰ τροπάρια του, ὁ δὲ βασιλεὺς εὐχαριστηθεὶς τῷ διδῶνι πεντήκοντα δουκάτα. Τότε ὁ ἱερεὺς φαιδρυνθεὶς προσέκλινε ταπεινῶς πρὸ τοῦ βασιλέως καὶ ἐψιττάκισε.—*Bis!*—καὶ ὁ βασιλεὺς τὰ μάλιστα εὐχαριστηθεὶς ἐκ τῆς ἀφελείας τοῦ ἱερέως ἐδιπλασίασε τὸ ποσόν.

* *

Ἀνθρωπὸς τις εὐσεβὴς ἔλεγε.—Κατὰ πρῶτον λόγον φοβοῦμαι τὸν Θεὸν κατὰ δεύτερον δὲ ἐκείνον ὅστις δὲν τὸν φοβεῖται.

* *

Ἐζήτησε τις ἀπὸ φίλόν του τινα δάνειον 10 δραχμῶν. Ὁ φίλος τῷ ἀπεκρίθη ὅτι δὲν εἶχεν εἰμὴ ἐπτά. Φέρε τὰς ἐπτὰ δραχμάς, εἶπεν ὁ πρῶτος, καὶ οὕτω μοῦ μένεις χρεώστης τριῶν.

* *

Νέος τις κομψὸς καὶ εὐειδὴς ἐνυμφεύθη γυναῖκα νέαν καὶ ὠραίαν τὴν ὁποίαν ἠγάπα μὲν αὐτός, δὲν ἀντηγαπήτο ὅμως παρ' αὐτῆς παρὰ πᾶσαν πιθανότητα. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἡμέραν τινὰ φίλος του τις τὸν συνελυπεῖτο καὶ ἔλεγεν εἰς αὐτὸν ὅτι εἶνε δυστυχὴς ἐκείνη, εἶναι δυστυχεστέρᾳ ἐμοῦ, ἀπεκρίθη ὁ παρκαγωνιζόμενος ἀνὴρ· διότι ἐγὼ μὲν ἔχω τὴν εὐτυχίαν νὰ βλέπω πάντοτε γυναῖκα τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ, ἐκείνη δὲ εἶνε καταδικασμένη νὰ ἔχῃ ἀκαταπαύστως πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἀνδρα τὸν ὅποιον δὲν ἀγαπᾷ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ

Ἡ λειτουργία τοῦ σπληνός

Περὶ τῆς λειτουργίας τοῦ σπληνός μέχρις ἐσχάτων ἐπεκράτει ἀβεβαιότης. Ἐγίνωσκέ τις μόνον τίνι τρόπῳ συντελεῖ οὗτος εἰς τὸν σχηματισμὸν τοῦ αἵματος. Ὁ Dr Zesas ἀπέκοψε τὸν σπλῆνα πολλῶν κονίκλων, καὶ εἶτα ἐθανάτωσε τούτους κατὰ διάφορα χρονικὰ διαστήματα ἀπὸ τῆς 1—17 ἡμέρας, διὰ ν' ἀνεύρῃ ὁποῖαν ἀλλοίωσιν ὑφίσταται ὁ ὀργανισμὸς κατὰ τὴν ἔλλειψιν τοῦ σπληνός. Ἐνα ἐκ τῶν κονίκλων ἀφῆκε νὰ ζήσῃ ἐπὶ ἐν ἔτος οὗτος εὐρίσκετο πάντοτε ἐν πλήρει ὑγείᾳ, καὶ ἐν καλλίστῃ ὀρέξει καὶ εὐπεψίᾳ· περιεσκίρτα εἰς τὸν κλωβόν, ἐπαχύνετο καὶ ἠύξανετο, ἵνα οὕτω ἐπικυρωθῇ ἡ εἰκασία τοῦ Ἀριστοτέλους· ὅτι «ὁ σπλῆν ἐν τῇ ζωῇ δὲν εἶναι ἀπολύτως ἀπαρκίτητον ὄργανον.» Ἡ πίσις ἀνθρώποι, ὃν ὁ σπλῆν ἀπεκόπη ἔνεκα νοσημάτων αὐτοῦ ὑγιάνθησαν καθ' ὁλοκλήρην.

Ἐκ τῶν συλλεγεσθῶν παρατηρήσεων, καταφαίνεται· ὅτι ἡ ἔλλειψις τοῦ σπληνός ἐκ τῶν ὀργάνων τοῦ σώματος μόνον παροδικὰς ἀλλοιώσεις ἐπιφέρει εἰς τὸν σχηματισμὸν τοῦ αἵματος. αἵτινες ἐν ἀρχῇ συνίστανται εἰς τὴν ἐπαύξεισιν τῶν λευκῶν καὶ εἰς τὴν ἐλάττωσιν τῶν ἐρυθρῶν αἱματοσφαιρίων. Ἀλλ' αἱ ἀλλοιώσεις αὗται διαρκοῦσι μέχρις ὅτου ἕτερα ὄργανα ἀναλάβωσι ν' ἀναπληρῶσι τὴν λειτουργίαν τοῦ σπληνός (ὁ θυρεοειδὴς ἀδὴν, οἱ λυμφατικοὶ ἀδένες, καὶ αὐτὸ ἴσως τὸ ἥπαρ.)

Μόνοι οἱ λυμφατικοὶ ἀδένες ἀδυνατοῦσι, ν' ἀναπληρῶσιν τὸν σπλῆνα, καὶ ἐὰν τυχὸν ἐλλείπῃ ὁ θυρεοειδὴς ἀδὴν αἱ μνημονευθεῖσαι ἀλλοιώσεις τοῦ αἵματος παραμένουσιν ἐπὶ μακρόν, ἐπάγουσι οὕτω νόσον καὶ θάνατον.

Ἐκ τούτου γίνεται δῆλον, ὅτι ὁ σπλῆν εἰς τὸν ζῶντα ὀργανισμὸν τῶν τε ἀνθρώπων καὶ ζῶων, χρησιμεύει εἰς τὴν μεταλλαγὴν τῶν λευκῶν αἰμοσφαιρίων εἰς ἐρυθρά.

Δρ. Α.

Ο ΑΘΩΟΣ ΑΠΑΤΑΙΩΝ

Εἰς τι δικαστήριον τοῦ Κεντουκίου, ἐν Ἀμερικῇ, ἐνήγαγέ τις πολίτης ἀνθρώπῳ τινι περιφερόμενον εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ ἔχοντα ἔμπροσθεν αὐτοῦ κρεμάμενον μικρὸν τι